

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **D. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 20. 2. 2015, č. j. OAM-29/LE-BE02-BE02-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2015, č. j. OAM-29/LE-BE02-BE02-PS-2015, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2015, č. j. OAM-29/LE-BE02-BE02-PS-2015, jímž mu byla podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) uložena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 19. 6. 2015.

Žalobce předně uvedl, že skutečnost, že se na území ČR nacházel neoprávněně (nadto pouze několik hodin), sama o sobě neodůvodňuje závěr o jeho nebezpečí pro veřejný pořádek. Odkázal na judikaturu správních soudů (např. na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011 č. j. 3 As 4/2010-151) podle které *„Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci“* a *„rozšířený senát má pak za to, že skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR“*.

Žalobce rovněž namítl, že žalovaný ve svém rozhodnutí nijak neposuzuje přiměřenost opatření, které uložil. Rovněž uvedl, že se žalovaný ve svém rozhodnutí soustředil pouze na neoprávněný pobyt žalobce na území ČR a nezohlednil skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, např. nízký věk, krátkou délku neoprávněného pobytu a rodinné vazby na území ČR, které žalovaný dokonce ani nezjišťoval. Jeho rozhodnutí je tak podle žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění.

Dále žalobce poukázal na nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, pokud jde o stanovení doby, po kterou má v ZZC setrvat a argumentoval rozporem stanovené délky zajištění s požadavky čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Navrhl proto zrušení rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě odmítl žalobní výhrady s tím, že v napadeném rozhodnutí odůvodnil závěr o nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek a zhodnotil individuální okolnosti případu. Důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí nebyla pouze sama skutečnost nelegálního pobytu na území ČR, ale i další okolnosti, popsané v rozhodnutí (např. že se žalobce na orgány ČR sám neobrátil, nýbrž byl zadržen policií ČR, že cílem jeho cesty bylo Německo, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána zjevně účelově nebo vědomě nerespektování právních předpisů zemí EU pro vstup cizinců a pobyt na jejich území). Závěr, že by v budoucnu žalobce mohl porušovat právní řád ČR, byl podle jeho názoru učiněn oprávněně. K otázce posouzení rodinných vazeb žalobce v ČR uvedl, že žalobce takové vazby při své výpovědi před Policií ČR výslovně negoval. Dlouhodobé záměrné porušování základních požadavků stanovených právním řádem pak podle žalovaného svědčí pro přiměřenost napadeného rozhodnutí. K otázce stanovené doby pro setrvání v ZZC odkázal na hrozící zneužívání azylových předpisů pro nelegální migraci ze strany žalobce. Z výše uvedených důvodů navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 10. 2. 2015 bylo zahájeno se žalobcem řízení o správním vyhoštění na základě skutečnosti, že žalobce pobýval na území ČR bez platného víza nebo oprávnění k pobytu. Téhož dne vydala policie ČR rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Dne 17. 2. 2015 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Dne 20. 2. 2015 byl se žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní

ochrany, ve kterém mimo jiné uvedl, že důvodem jeho odjezdu z Kosova byla nemožnost studovat a nalézt si zaměstnání. Z Kosova odcestoval počátkem února 2015 do Německa přes Srbsko, Maďarsko, Slovensko a Českou republiku, kde byl dne 10. 2. 2015 zadržen. Rovněž uvedl, původně chtěl požádat o azyl v Německu, ale nyní se rozhodl, že požádá o azyl v ČR a do Německa již nechce. Rozhodnutím ze dne 20. 2. 2015, č. j. OAM-29/LE-BE02-BE02-PS-2015, byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu uložena povinnost setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně do 19. 6. 2015, z důvodu možného ohrožení veřejného pořádku na území ČR. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl shodné skutečnosti jako ve vyjádření k žalobě a konstatoval, že u žalobce lze jednoznačně předpokládat jeho pokračující nerespektování právního řádu ČR a států EU, vedené jeho snahou pokračovat v nelegální cestě do Německa. Délka zajištění pak byla zdůvodněna pravděpodobností zamítnutí jeho žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné a z toho plynoucí potřebou, aby žalobci nebyl umožněn volný pohyb po území ČR, když jasně deklaroval, že jeho cílem je Německo.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Žalobce předně namítá, že správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí argumentuje pouze jeho nelegálním pobytem v ČR, přičemž tato skutečnost není dle názoru žalobce dostatečná pro závěr, že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek.

Soud se tedy zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným v odůvodnění rozhodnutí skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Konstatoval, že obecně musí být důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu izolace cizince od společnosti proto, aby svými chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby

cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. Predejit tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil nebezpečí pro veřejný pořádek tím, že u žalobce lze předpokládat jeho pokračující nerespektování právního řádu ČR a dalších států EU, vedené jeho snahou pokračovat v nelegální cestě do Německa. Soud však musí konstatovat, že žalovaný ve svém rozhodnutí opřel tuto obavu o vyjádření žalobce, že cílem jeho cesty bylo Německo, ale již zamlčel výslovné sdělení žalovaného (učiněné v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 2. 2015), že do Německa již nikdy nechce. Pokud žalovaný měl toto tvrzení žalobce za nevěrohodné, bylo jeho povinností v napadeném rozhodnutí uvést, z jakých důvodů je pokládá za nevěrohodné, resp. účelové a proč se i přes výslovné sdělení žalobce přiklonil k závěru, že je zde důvodná obava z nelegální cesty žalobce do Německa. Soud přitom podotýká, že žalovaný má v podobných případech poměrně širokou míru správního uvážení, což jej však nezavazuje povinnosti řádně svůj závěr odůvodnit. Tím, že žalovaný svůj závěr řádně neodůvodnil a dokonce část výpovědi žalobce (která jeho závěr nepodporuje) v napadeném rozhodnutí zamlčel, aniž by se s ní vypořádal, tak učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatečné odůvodnění, jelikož z něj nelze zjistit, zda se žalovaný shora uvedeným tvrzením žalobce vůbec zabýval, případně z jakého důvodu je pokládá za nevěrohodné.

Naopak jako důvodnou soud neposoudil námitku spočívající v neposouzení přiměřenosti uložení zajištění s ohledem na věk, délku nelegálního pobytu na území ČR a rodinné poměry žalobce. Soud nevidí důvod, proč by v žalobcově případě měl věk (24 let) hrát pro rozhodování o povinnosti setrvat v ZZC nějakou roli. S rodinnými poměry se žalovaný vypořádal dostatečně, jelikož žalobce v průběhu správního řízení žádné rodinné vazby, jež by mohly být zajištěním narušeny, neuvedl. Uvedl pouze přítomnost svého strýce na území ČR, přičemž z jeho vyjádření ani ze správního spisu nevyplývalo, že by se snad jednalo o vazby natolik intenzivní, že by mohly hrát v rozhodování o povinnosti setrvat v ZZC významnou roli. Pokud jde o délku nelegálního pobytu na území ČR, pak s ohledem na skutečnost, že žalovaný postavil své rozhodnutí na obavě z další nelegální migrace žalovaného do Německa, nehraje samotná délka pobytu na území ČR velkou roli. Žalovaný navíc správně připomenul, že nelegální pobyt žalobce se neomezuje pouze na území ČR, ale i na území dalších států EU (Maďarsko, Slovensko), jejichž právní řád žalobce svým nelegálním pobytem rovněž porušil.

Jelikož soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, nezabýval se již námitkami žalobce zpochybňujícími stanovenou délku povinnosti setrvat v ZZC.

Vzhledem k výše uvedenému postupoval soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, aniž by ve věci nařizoval jednání a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 9. března 2015

Olga Stránská, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Nešporová